

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende
een nieuwe regeling van de samenstelling der burgerlijke
gerechten en van de bezoldiging van de rechterlijke
ambtenaren.

Bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer werden de volgende opmerkingen gemaakt.

§ 1. Enige leden verklaarden er begrip voor te hebben, dat de Regering de inwerkingtreding van het onderhavige wetsontwerp met ingang van 1 januari 1958 wil bevorderen. Niettemin wilden zij niet nalaten er de aandacht op te vestigen, dat in verband hiermede wederom van deze Kamer een overhaaste behandeling van een ontwerp van wet wordt gevraagd. Aangezien zulks de laatste jaren regelmatig is voorgekomen, meenden deze leden dit verschijnsel als symptomatisch voor een gebrek aan deferentie jegens deze Kamer te moeten beschouwen. Van verschillende zijden sloot men zich bij het bovenstaande aan.

Vele leden verklaarden voorts in verband met het bovenstaande nog, dat zij zich door gebrek aan tijd in de onmogelijkheid gesteld zagen zich met betrekking tot dit ontwerp in detailvragen te verdiepen en dat zij zich genoopt zagen zich tot enkele opmerkingen te beperken.

Deze leden gaven te kennen, dat het hun niet duidelijk was geworden, of er, wanneer dit ontwerp het *Staatsblad* zal hebben bereikt, één of twee wetten tot stand zullen zijn gekomen. De Memorie van Toelichting spreekt over „afzonderlijke wetten”, hoewel vorm en inhoud van het onderhavige ontwerp, naar de mening van deze leden, duidelijk wijzen op één wet, bestaande uit twee afdelingen. Deze ene wet zal echter, blijkens de artikelen 10 van artikel I en artikel 10 van artikel II, twee benamingen krijgen. Het beeld van Ianus drong zich hier min of meer aan deze leden op.

De leden, wier beschouwingen aan het begin van deze paragraaf zijn weergegeven, konden er zich zeer wel mede verenigen, dat dit ontwerp van wet zowel op de samenstelling der gerechten als op de salariëring van de leden der rechterlijke macht betrekking heeft, daar er huns inziens tussen beide onderwerpen voldoende samenhang is. Voorts konden deze leden instemmen met de aan dit ontwerp ten grondslag liggende gedachte, door de Minister in de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer nopens dit wetsontwerp nog nader toegelicht, namelijk dat de samenstelling der gerechten zodanig moet zijn, dat het maximale aantal der te bezetten plaatsen voldoende speelruimte laat om met de omvang der werkzaamheden rekening te houden.

§ 2. Vele leden verklaarden ervan uit te gaan, dat het onderhavige ontwerp van wet ertoe strekt inzake de salariëring der rechterlijke ambtenaren maatregelen te treffen, welke zoveel mogelijk analoog zijn aan de recente voorzieningen betreffende de bezoldiging van de ambtenaren der rijksoverheid, te weten de verhoging der topsalarissen, de 6 percent salarisverhoging

van 1 januari 1957 en de 5,6 percent compensatie in verband met de A.O.W.-premie. Niettemin bleven deze leden van mening, ook na kennis te hebben genomen van hetgeen de Minister in de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer te dezen heeft betoogd, dat men zich wel dient te realiseren, dat, wanneer dit ontwerp het *Staatsblad* zal hebben bereikt, een aantal functionarissen der rechterlijke macht een grotere salarisverhoging zal hebben gekregen dan andere rijksambtenaren van vergelijkbare rang. Hiertegen hadden zij, zo verklaarden deze leden, overigens geen bezwaar, enerzijds daar zij zulks bevorderlijk achtten voor de democratisering der rechterlijke macht en anderzijds daar huns inziens aldus een weg, vroeger reeds door hen gewezen, zal worden betreden, welke mede zal kunnen leiden tot instelling van een commissie, welke „van advies zal dienen over de grondslagen der bezoldiging, zulks met inachtneming van de elders genoemde aspecten van de rechterlijke functies en van een vergelijkend onderzoek naar verschillende functies binnen en buiten de rechterlijke macht” (Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer, blz. 2, linkerkolom). Deze leden juichten het toe, dat de Minister zijn instemming heeft betuigd met de instelling van een dergelijke commissie, waarmede aan de wens, door de in de Memorie van Toelichting genoemde commissie ad hoc ter zake uitgesproken, zal worden voldaan. Zij verzochten de Minister mede te delen, wanneer de instelling van een commissie, als hierboven bedoeld, kan worden tegemoet gezien.

De leden, hier aan het woord, verenigden zich, voor wat de verhoging der topsalarissen betreft, met het standpunt inzake de verhoging der topsalarissen, door mejuffrouw Zeelenberg bij de openbare behandeling van dit wetsontwerp in de Tweede Kamer uiteengezet (*Handelingen* dezer zitting, blz. 2138, rechterkolom).

Enige leden herinnerden eraan, dat zij indertijd bezwaren hadden geuit tegen incidentele salarisverhogingen voor hogere ambtenaren. Nu deze echter ondanks hun bezwaren hebben

plaatsgevonden, waren zij van oordeel, dat de verdelende rechtvaardigheid thans gebiedt, voor de leden van de rechterlijke macht analoge salarismaatregelen te bevorderen. Ook zij wezen erop, dat de grondwettelijke bepaling, dat de wet de bezoldiging der rechterlijke ambtenaren regelt, mede tot gevolg heeft, dat deze ambtenaren ten aanzien van het tijdstip van de inwerkingtreding van salarisverhogingen in een minder gunstige positie verkeren dan andere ambtenaren.

§ 3. Vele leden gaven te kennen, dat hun de houding van de Minister tegenover de meerbedoelde commissie ad hoc niet duidelijk is geworden. Het kwam hun voor, dat de Minister van twee verschillende standpunten is uitgegaan. Het beroep, dat de bewindsman heeft gedaan op het vertrouwelijk karakter van het overleg met de commissie, achtten zij nl. niet te rijmen met het doen van mededelingen over enige punten, welke op aandrang van of in overeenstemming met de wens van de commissie in het wetsontwerp zijn geregeld. Het zou volgens deze leden aanbeveling verdienen een keuze uit beide standpunten te doen, uiteraard met inachtneming van de aard der materie, waarop het overleg betrekking heeft.

Sommige leden verklaarden, dat zij zich alleszins konden verenigen met de opvattingen ten aanzien van het onderhavige wetsontwerp, door de vele leden, vóór hen aan het woord, geuit.

Vastgesteld 11 december 1957.

SCHIPPER
SCHUURMANS
KOLFF
SASSEN
VAN HALL.